

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iunie Cireșar)
nr. 6 (32) / 2019

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Printre oameni, alături de Dumnezeu

Citiți în pagina 1

O cale simplă spre
rugăciunea adevărată
Citiți în pagina 8

Înălțarea Domnului

Citiți în pagina 14

Cu ochii ațintiți spre Iisus nu
ne poate sta nimic înaintea

Citiți în pagina 10

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Printre oameni, alături de Dumnezeu

De curând, s-au împlinit doi ani de când am călcat pentru prima dată, cu sfială, în curtea bisericii „Sf. Vasile Tătărăși”. Venisem la invitația unui prieten care era și el nou-venit aici. Deși părintele nu mă întâlnește până atunci și nici nu știa că voi veni, m-a întâmpinat cu bucurie și, încă de când am făcut cunoștință, am simțit încredere și am prins curaj!

În următoarele clipe, m-am așezat pe una dintre băncile pe care cu toții le cunoașteți și am început să admir liniștea și intimitatea locului. Puteam sta acolo minute în șir, la soare sau la umbră, cu ochii închiși; era un adevărat mediu în care mă puteam relaxa, mă puteam gândi, puteam citi sau scrie, mă puteam ruga sau pur și simplu puteam să privesc natura.

Țin minte și acum prima slujbă la care am asistat: Vecernia, într-o seară de miercuri, înainte de Înălțarea Domnului...ce frumoasă mi s-a părut! Recunosc, nu mai asistasem la Vecernie până atunci, dar ceea ce văzusem acolo m-a impresionat: semiîntuneric, liniște, un părinte cu voce caldă, foarte puține persoane încât le puteai număra pe degete și doi-trei oameni în strană care nu cântau perfect. Am realizat mult mai târziu că eu căutasem toată viața exact acea simplitate pe care am întâlnit-o atunci...pe care nu o pot descrie în cuvinte!

Încetul cu încetul, am prins curaj să vin și duminica la biserică. Mă simțeam cu totul străină, dar nu am avut senzația că se uită toată lumea la mine, așa cum mă așteptam! Fiecare biserică având obiceiurile proprii, nu înțelegeam ce făceau oamenii, dar, treptat, am început să-i imit, învățând să ajung de dimineață la slujbă (nu neapărat ca să prind liber locul meu preferat, ci să fiu acolo atunci când începe totul), să iau lumânări și prescuri și apoi să le duc la altar (nu pot uita prima binecuvântare primită de la părintele Iulian...cum a reținut nu doar numele meu, ci și numele aceluia prieten care mă adusese aici...ce amintire frumoasă!). Astfel, cu timpul, am învățat să mă bucur în taină pentru fiecare om, mic sau mare, care intra pe ușa bisericii!

Nu după mult timp, la îndemnul părintelui, am participat chiar și la unul dintre grupurile de terapie organizate, unde am cunoscut oameni deosebiți și de unde am plecat cu multe gânduri: să-mi accept și să-mi iubesc aproapele indiferent de cum este acesta, să urăsc păcatul și nu pe cel care a păcătuit, să înțeleg nevoile celuilalt, să înțeleg că cei care te rănesc sunt ei înșiși victime, să nu am așteptări de la oameni și să nu încerc să-i schimb (crezând că poți schimba pe cineva e ca și cum ai fi sigur că împingând un stâlp de fier, acesta se va clinti). Astfel, datorită acestui grup, am văzut cum oamenii doresc binele semenilor, dar...am observat că nu poți să-l faci pe cel drag fericit dacă tu ești nefericit. În plus, am purtat mici discuții despre cum să ne recunoaștem vulnerabilitatea și propriile mecanisme de autoapărare, despre acceptarea faptului că un defect este o calitate dusă la extrem, despre cum să ne explicăm și să împărtășim altora stările și emoțiile pe care le avem, îndemnați fiind să facem măcar din când în când câte o curățenie generală a sufletului. În afară de toate acestea, am învățat că Dumnezeu își dorește să ne iubim, să ne acceptăm și să ne iertăm pe noi înșine, să ne simțim valoroși, să fim recunoscători pentru fiecare zi primită, să apreciem tot ceea ce avem și să avem bucurie în tot ceea ce facem.

În acest moment, vă scriu stând pe aceeași bancă pe care o îndrăgesc din prima zi, fiind, în continuare, un musafir în cadrul parohiei, dar...aici mă simt acasă! Și pe această cale, doresc să mulțumesc tuturor celor care m-au încurajat, prin simpla lor prezență sau prin naturalele gesturi, să continui să particip cu încredere la activitățile acestui sfânt locaș. Așadar, îi mulțumesc părintelui Iulian care și-a coborât privirea și inima către sufletul meu rătăcit și la a cărui cântare mă emoționez, Liturghie de Liturghie, când aud cel mai frumos „Iubite-voi Doamne”, le mulțumesc colegilor mei – membri ai colectivului de redacție a revistei parohiale – pentru că mi-au oferit oportunitatea de a ajuta implicându-mă în editarea textelor, persoanelor care mă îmbrățișează, îmi zâmbesc, mă salută cu drag, îmi oferă un loc lângă ele, chiar și o pernuță, celor din străină care îmi încântă sufletul și celor pe care, din cauza timidității mele, întotdeauna îi refuz atunci când mă invită și pe mine să cânt alături de ei, celor care au grijă de frumusețea bisericii, de pregătirea și aranjarea buchetelor de flori la sfintele icoane, tuturor enoriașilor pe care îi întâlnesc sărbătoare de sărbătoare și îi apreciez pentru credința lor și, nu în ultimul rând, îi mulțumesc prietenului fără de care probabil că nu aș fi avut niciodată ocazia să intru pe poarta acestei biserici - care a devenit în foarte scurt timp parohia mea de suflet!

Ioana Sanciu - Parohia Sf. Vasile - Tătărași

Adevărata prietenie

Cu adevărat, prietenul credincios mângâiere este în viață. Ce n-ar fi în stare să facă un prieten adevărat? Câtă plăcere, câtă prisosință și cât temei nu aduce el? Poți descoperi atâtea comori, dar nimic nu prețuiește cât un prieten adevărat. Să arătăm mai întâi bucuriile legate de prietenie. Vederea unui prieten îmbracă inima în sărbătoare și o înflorește; te legi de el cu un lanț care-ți umple sufletul de o fericire nespusă; chiar numai aducerea-aminte despre el dă aripi gândului și-l înalță, vorbim despre prietenii buni, care sunt devotați și jertfelnici.

Vorbim despre acei care ard de prietenie... Dacă vreunul dintre voi are un prieten din aceștia, va recunoaște că spun drept și de l-ar vedea în fiecare zi și tot nu s-ar sătura - și-i dorește ceea ce sieși își dorește. Știu pe cineva, care cerea sfinților să se roage mai întâi pentru prietenul său și după aceea și pentru sine.

Atât de mare dar este un prieten adevărat, că de dragul lui îți sunt scumpe unele locuri și unele vremuri. După cum un trup frumos sau o floare aleasă răspândesc o mireasmă în jurul lor, tot astfel prietenii lasă ceva din farmecul lor locurilor pe unde au trecut; așa că, adesea, aflându-ne acolo fără ei, plângem și suspinăm, aducându-ne aminte de vremea petrecută împreună.

Nu putem arăta prin grai bucuria pe care ne-o dăruiește întâlnirea cu prietenii, numai aceia o cunosc care au încercat-o. Dacă un prieten ne poruncește ceva, îi mulțumim, dacă stă la cumpănă, ne mâhnim. Nu e nimic din ce-i al nostru, care să nu fie și al lor. Chiar de disprețuim bunurile pământești - din pricina prietenilor noștri nu am vrea să părăsim lumea aceasta; ei ne sunt mai dragi ca lumina zilei...

Sursa: Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvinte alese, Editura Reîntregirea, pp. 41-42, Alba Iulia, 2002

Din minunile Sfântului Efrem Sirul

Nikos și Andri Antoniu sunt o tânără pereche din Cipru, unde, mărturisesc în epistola lor din 2000, Sfântul Efrem devenea din ce în ce mai cunoscut. Auzind și ei cât de repede ajutător și făcător de minuni este sfântul, cei doi i-au comandat icoana.

În perioada în care fusese însărcinată, tânăra soție se ducea la control ținând icoana acestuia și pe cea a Maicii Domnului la ea. Cu ajutorul rugăciunilor acestora, mărturisește că a născut un copilăș sănătos. În timp ce ascultau slujbe înregistrate pe casete luate de la mănăstire, casa i s-a umplut de o bună mireasmă pe care au pus-o pe seama prezenței sfântului.

Când pruncușorul lor a împlinit două luni, au văzut că începe să își țină capul permanent spre partea stângă. Doctorul le-a spus că trebuie să facă fizioterapie. Nu era foarte grav, dar trebuia ca părinții să ia aminte. După șase ședințe de recuperare nu s-a văzut însă niciun rezultat. Mămica a început să citească minunile Sfântului Efrem și să îl roage să-l ajute și pe copilul lor să se facă bine. Într-una dintre zilele următoare a visat dis-de-dimineată pe cineva care stătea așezat pe marginea patului copilășului și care i-a spus: „Nu am venit sub chipul din icoană ca să nu te sperii, dar sunt Sfântul Efrem. Îi voi da copilului tău o doctorie care îl va face bine”.

Trezindu-se plină de bucurie și cu mare încredere, tânăra mămică a tămâiat icoana sfântului, mulțumindu-i. În numai trei zile bebelușul s-a făcut bine, ținându-și căpșorul normal.

Sursa: www.doxologia.ro

(Noi minuni ale Sfântului Efrem. Minuni cu copii născuți și nenăscuți, Editura Egumenița)

Sub chipul încercării se ascunde binecuvântarea lui Dumnezeu!

Tristețea nu este un lucru bun. Dar, în spatele tristeții, în spatele durerii, în spatele mâhnirii, în spatele încercării, se ascunde binecuvântarea lui Dumnezeu, renașterea noastră spirituală, plămădirea din nou a omului, a familiei. Cred că fiecare dintre noi își datorează întoarcerea către Dumnezeu unei încercări. Credem că toate merg ca pe roate? Dumnezeu ne ia un copil. Plângem, ne tânguim mult. Dar Dumnezeu își trimite mai apoi harul său, iar oamenii se liniștesc. Se liniștesc și se apropie de Biserică, de spovedanie, de împărtășanie, de preotul duhovnic. Datorită pierderii copilului încep oamenii să meargă la biserică. Durerea îi face să caute, să se roage pentru odihna sufletului copilului și să facă pomenirile rânduite de Biserică.

Durerea liniștește inima și o face să asculte cuvântul lui Dumnezeu, deși înainte era de piatră și nu primea cuvântul Lui. De exemplu, un om, un tânăr aflat în puterea tinereții se gândește că nimeni nu mai este ca el. Dobândește diplome, este respectat de ceilalți, este sănătos, este tânăr și frumos. Însă, atunci când sănătatea lui are de suferit și boala îl pune la pat, atunci începe și gândește diferit. „Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni” (Eclesiast 1, 2). „Pot să mor”, începe să gândească, „Ce folos am de la viața aceasta pământească?”. Și începe omul să gândească diferit. Atunci, de exemplu, un om se poate apropia de el și îi spune: „Citește cartea aceasta și vezi ce spune”. Iar omul începe să asculte cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă îi dai și o carte, durerea, care l-a smerit, îi înmoaie inima, iar omul începe să citească din cartea aceea și citește și din Scriptură și începe să devină alt om. Iar când se va însănătoși și se va ridica din patul suferinței, omul va fi mai atent cum își trăiește viața. Nu mai trăiește ca înainte, cu mândrie și fără să țină seama de nimic.

Boala și durerea sunt medicamentul „special” al proriei lui Dumnezeu pentru a-l aduce pe om aproape de El și a-i spori virtuțile.

Iov era omul cel mai bun de pe pământ, dar Dumnezeu a vrut să-l facă și mai bun. Iar încercările nu au făcut decât să-l înalțe înaintea lui Dumnezeu. Era un om bun și bine-credincios, dar, dacă nu ar fi fost încercat, numele său nu ar fi devenit

cunoscut. Dar a fost încercat și a luptat și s-a nevoit și a fost încoronat și a devenit om bogat, iar de atunci a dobândit slavă, iar numele său a devenit cunoscut tuturor. Exemplul lui Iov este folositor pentru noi toți și întărește și dă curaj fiecărui om care este încercat. Dacă el, care era om sfânt, a fost încercat de Dumnezeu, cu atât mai mult noi, care suntem oameni păcătoși. Iar după încercările pe care le-a îndurat, Iov a fost slăvit și mai mult de Dumnezeu. Ca sfânt ce era, Dumnezeu i-a înmulțit zilele vieții sale, l-a binecuvântat să aibă de două ori, de trei ori averea pe care o avusese înainte și, astfel, el a devenit un model de-a lungul veacurilor, pentru toți oamenii care suferă. În spatele fiecărei încercări se ascunde voia lui Dumnezeu și folosul pe care, în acel moment, omul nu îl vede, dar, cu timpul îl va cunoaște. Avem astfel de exemple foarte multe în fața noastră.

Unul dintre aceste exemple este cel al sfinților Andronic și Atanasia, soț și soție. Andronic lucra podoabe de aur și era foarte bogat. Cu o parte din câștig își întreținea familia. O altă parte a banilor o dădea celor săraci, iar a treia parte o împrumuta fără dobândă celor care nu aveau bani. Acești doi soți aveau doi copii, două fete. Într-o zi, însă, amândouă s-au îmbolnăvit și au murit. Le-au luat și le-au îngropat pe amândouă. Atanasia, însă, nu putea fi mângâiată de nimeni. Stătea lângă mormântul copilelor și plângea, și plângea și Andronic împreună cu ea. Soarele dădea să apună, iar Atanasia nu voia să plece de lângă mormânt: „Copiii mei, copiii mei”, striga și se tânguia. S-a lăsat întunericul, trebuia să se închidă cimitirul, iar ea nu voia să plece de lângă mormântul copiilor. Cum stătea așa cu inima zdrobită, vede că se apropie un monah de ea și îi spune:

– Doamna mea, de ce plângi?

Ea a crezut că monahul e preotul cimitirului. I-a răspuns:

– Cum să nu plâng? Mi-am îngropat copiii, pe îngerășii mei. I-am pus în mormânt și am rămas doar eu cu bărbatul meu, singuri, să ne plângem durerea și nimic nu poate să ne mângâie.

Iar monahul i-a spus:

– Copiii tăi sunt în rai împreună cu îngerii. Sunt acolo unde e fericirea veșnică, la sânul lui Dumnezeu și tu plângi, copilul meu? Doar ești creștină, nu?

– Așadar, trăiesc? Sunt îngerii copiii mei acum?

– Desigur, copiii tăi sunt îngerii acum.

Acel monah era sfântul protector al bisericii. În cele din urmă, Andronic și Atanasia au devenit monahi și s-au sfințit...

Sursa: Gheronda Efrem, Proigumenul Sfintei Mănăstiri Filotheu, Sfaturi duhovnicești pentru dobândirea sănătății noastre sufletești și a mântuirii

Strofe pentru suflet

„Tatăl nostru” în limbajul florilor

Plâpândul ghiocel
Ieșind de sub zăpadă
Striga: **Tatăl nostru**
Ca lumea să-l vadă.

Care ești în ceruri,
Șopti floarea-soarelui
Și-un văl de lumină
căzu pe răzoare.

Smerit, busuiocul
Când vântul îl mână
Și-i scutură roua
Sfințească-se-ngână.

Când **numele-Ți** spune
Trist ochiul-de-bou
Nu știi de-a fost șoptă
Sau numai ecou.

Albastră ca cerul
O nu-mă-uita
Spune: **Împărăția**
să fie a Ta.

Și facă-se voia Ta
Suspină o camee
Calcată-n picioare
Pe alba alee...

Când nuferii-n lacuri
Văd stele că sunt,
Șoptesc: **Cum e-n ceruri**
Așa și pe pământ.

Și grâul, când moara
Vuiește într-una
A zis: **Pâinea noastră**
Cea de totdeauna.

Iar nalba și gura
De-leu, amândouă,
La fel, rugătoare,
Răspund: **Dă-ne-o nouă.**

Cu gândul la fluturi
Stau rozele-n glastre
Și spun: **Iartă nouă**
Greșelile noastre.

Precum noi iertăm
Greșiții, încet,
Răspunde garoafa
Uscată-n buchet.

Și crinii, podoaba
Fecioarei cinstite,
Șoptesc: **Nu ne duce**
pe noi în ispite.

Iar spinii, ce-odată
Martirii-i purtară
Și ne izbăvește
de rele – strigară.

Și vântul pornește
Ecoul Divin,
C-un freamăt pădurea
Răspunde: **Amin.**

Sursa: www.doxologia.ro - Alfred Moșoiu

O cale simplă spre rugăciunea adevărată

Rugăciunea nu este atât o lucrare a buzelor care rostesc cuvinte din căști sau din minte, cât o lucrare a sufletului. Rugăciunea înseamnă convorbirea sufletului cu Dumnezeu. De aceea, putem spune că a ne ruga înseamnă a ne deschide sufletul înaintea lui Dumnezeu. Iar această deschidere înseamnă a fi angajat într-o comunicare permanentă cu Dumnezeu, a avea o relație vie cu El.

Ce înseamnă practic să-ți deschizi sufletul înaintea lui Dumnezeu? Înseamnă să-I spui, pur și simplu, ca unei Persoane reale, tot ce ți se întâmplă. Dacă ne vom obișnui să procedăm astfel, vom constata că ne vom afla permanent în rugăciune, și nu vom mai avea nevoie de un anumit program de rugăciune. Totodată, vom vedea ajutorul lui Dumnezeu în tot ceea ce facem și vom simți prezența Lui la tot pasul. Fără Dumnezeu nu putem face nimic, ne-a spus-o Mântuitorul. De aceea, pe toate trebuie să le cerem de la El. Inclusiv dorința, râvna și capacitatea de a ne ruga trebuie să le cerem de la Dumnezeu.

Când vedem că avem sufletul uscat și mintea învolburată de mulțime de gânduri și nu ne putem ruga, trebuie doar să ne adresăm cu simplitate lui Dumnezeu și să-I spunem cu sinceritate: „Doamne, nu simt nimic, nu am o stare bună, nu mă pot

ruga. Ajută-mă!”. Vom vedea că Dumnezeu îndată vine spre noi și ne încălzește inima, dându-ne predispoziție de rugăciune și o stare de spirit mult mai bună. La fel trebuie să facem în orice situație grea ne aflăm. De pildă, dacă am pierdut ceva, este suficient să Îi spunem lui Dumnezeu: „Doamne, nu găsesc cutare lucru, ajută-mă”. Așa ne vom păzi de tulburare și de mânie.

Când ieșim din casă, Îi putem spune lui Dumnezeu: „Doamne, ocrotește-mă cu harul Tău și cu paza Sfântului Înger, ca să umblu în căile Tale și să păzesc poruncile Tale”. Când suntem bolnavi, ne putem ruga așa: „Doamne, dacă îmi este de folos, ajută-mă să mă fac bine, dacă nu, dă-mi răbdare și putere să îndur totul pentru dragostea Ta”. Când avem necazuri, ne putem ruga astfel: „Doamne, ajută-mă să mă supun voii Tale și să primesc toate relele cu inima înfrântă și smerită, căci știu că toate le rânduiești spre binele meu”.

Când cineva ne ocărăște, ne jignește sau ne vorbește urât, să ne întoarcem cu față către Mântuitorul și să-I spunem: „Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă să păzesc dragostea față de această persoană care mă supără și să nu o judec. Dă-mi gânduri bune față de ea și liniștește sufletul ei tulburat”. Iată cât de ușor este să practicăm rugăciunea cea adevărată, vie și lucrătoare. Nu trebuie să așteptăm seara, când suntem epuizați, ca să pretextăm că nu ne mai putem ruga din pricina oboselii.

Nu trebuie să așteptăm să ajungem într-o Biserică pentru a putea îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Ci genunchii inimii să-i plecăm pururea înaintea Lui, cerând mila și ajutorul Lui oriunde am fi. Rugăciunea de toată vremea, izvorâtă din propriile noastre trăiri, simțiri, bucurii și neputințe ne apropie și ne lipește de Dumnezeu, ajutându-ne să sporim în toate cele bine plăcute lui Dumnezeu: în smerenie, în dragostea față de aproapele, în răbdare, în blândețe, în facerea de bine.

Autor: Ana-Maria Postolache (www.lataifas.ro)

Cu ochii ațintiți spre Iisus nu ne poate sta nimic înaintea

– *L*umea trăiește astăzi pe fugă, oamenii sunt grăbiți, n-au timp totdeauna să citească din cărți, mai ales dimineața, când începe o zi de muncă și griji.

– Oamenii sunt grăbiți pentru că trăiesc în logica lumii care îi înconjoară. De mine depinde să-mi organizez astfel viața, încât să fac loc pentru rugăciune în ea. Graba asta, așa de tiranică, este artificială. Dacă seara, când mă întorc de la muncă, în loc să mă așez în fața televizorului sau a calculatorului, mă integrez liniștit în viața mea de familie, trăindu-i rostul firesc, voi avea timp suficient să mă odihnesc și voi avea și starea să-mi spun rugăciunile, și pe cele de seară, și pe cele de dimineață. Dacă trăiesc în logica lumii și-n graba ei, voi ajunge să mai zic doar un „Doamne ajută” și să-mi fac o cruce, așa cum fac majoritatea oamenilor de azi. Dar iată că ce nu pot unii, alții pot, exact în aceleași condiții de viață. Există mulți oameni care știu să își facă timp pentru rugăciune, ceea ce înseamnă că ea depinde de noi, de felul în care ne rânduim zilele.

– Există un timp anume, o oră a rugăciunii, de care depinde izbânda ei?

– Sfinții părinți spun așa: cel care se roagă numai când se roagă, acela nu se roagă. Acela care se roagă numai când se roagă e cel ce spune rugăciunea numai dimineața și seara. Important este să te rogi și după rugăciune, să spui rugăciunea și peste zi. Care nu trebuie să fie lungă. E de-ajuns doar o clipă. Domnul Hristos e întrupat și în clipe.

– O rugăciune într-o clipă?

– Lucrul acesta se dobândește în timp, prin practica neîntreruptă a rugăciunii și cu deschidere mai mare spre cer. Cerul nu e numai în cer, cerul e și pe pământ. Odată cu întruparea domnului nostru Hristos, s-a întrupat cerul și pe pământ. Să ne deschidem către cerescul din pământesc. Să fim prin pământ mai deschiși către cer. Moșii și strămoșii noștri au fost dintotdeauna preocupați să cucerească cerul. Astăzi, noi suntem atât de evoluți și de civilizați, încât nu mai știm nici cum să cucerim pământul. Am coborât infinit mai jos față de ei. Bătrânii noștri erau tot timpul cu ochii la cer, voiau să-l cucerească, să cucerească veșnicia, iar eu, acum, vreau să cuceresc și să stăpânesc timpul, imediatul vieții și ajung măcinat de timp.

Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, nu ne poate sta nimic înaintea. Asupra lui Iisus din mine, din tine, a lui Iisus din flori și din iarbă. Ruptura asta între pământesc și ceresc, asta este marea greșală. De asta nu mai avem timp și suntem grăbiți. Să încercăm să facem aceleași lucruri, dar fără grabă, să le facem cu ochii înălțați către cer. Asta este dimensiunea care ne lipsește, ori rugăciunea tocmai asta face. Ne deschide către cer. Te deschizi către Dumnezeu în tine, dar deschizi și locul, pământul din jurul tău. Lumea în care trăiești.

În toate trebuie să-i fac loc lui Dumnezeu. Tot vorbim în ultimul timp despre comunicare, păi și cu Dumnezeu trebuie mai multă comunicare. Ce-i rugăciunea? Vorbirea cu Dumnezeu. Trebuie să vorbim cu El tot timpul. Dumnezeu se culcă și se trezește cu noi, domnul Hristos merge cu noi la muncă, deci să vorbim mereu cu El. Raportarea asta la El, mereu la El, e rugăciune. În felul acesta, nu am nevoie de o oră anume, de un spațiu anume, întreaga mea viață e rugăciune.

Extras din interviul cu starețul Mănăstirii Oașa (formula-as.ro)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Găinușa cu ouă de aur

O tânără se mută împreună cu soțul ei la țară, în casa bunicilor care muriseră de puțin timp. Aici, cei doi găsiră tot ceea ce le trebuia ca să ducă o viață liniștită. Aveau o grădină roditoare, pomi fructiferi și câteva păsări de curte.

Femeii îi plăcea foarte mult să stea în curte și să se îngrijească de grădină. Cel mai mult se bucura când auzea găinile cotcodăcind, fiind sigură că acestea i-au făcut ouă gustoase. Îi plăcea să stea printre ele, să le dea grăunțe și mereu căuta să vadă care găinușă e mai harnică. Printre găini era și una pitică, despre care femeia știa de la bunica ei că i se spune „Puiuțu”. Aproape în fiecare zi, „Puiuțu” începea să cotcodăcească foarte tare, ca și cum ar fi făcut un ou de care era foarte mandră.

Dar când femeia se ducea la coteț să vadă oul, ce să vezi!... În mijlocul cuiabarului stătea un ou mic cât o alună. Tânăra mereu certa găinușa că pentru atâta lucru făcea o gălăgie așa de mare și o repezea cu mătura.

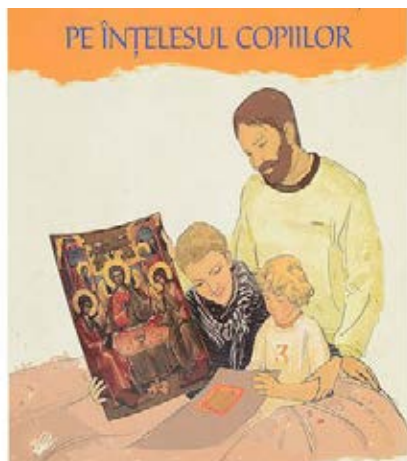
Azi așa, mâine așa, până într-o zi când femeia sătulă de cotcodăcelile găinușei, îi puse gând rău să o vândă la târg. Ce se gândi ea: că mai bine să ia pe ea un pumn de grăunțe decât să stea în curtea ei degeaba! Dar, gândindu-se mai bine, femeia își dădu seama că nu poate să ducă găinușa la târg pentru că aceasta era prea mică și lumea ar fi râs de ea. Cum să vândă o găinușă așa de mică și care nici nu face ouă? Se hotărî atunci tânăra să taie găinușa și să facă mai bine o supă din ea, că așa ar avea și ceva de mâncat. Și se băgă femeia în pat hotărâtă ca a doua zi să-i ceară soțului să taie găinușa și nici nu adormi bine că avu un vis ciudat.

În vis îi apără bunica ei care ținea găina pitică în brațe și-i spuse:

- Ce ai tu cu „Puiuțu”, cu găinușa mea? De ce vrei să o tai?

Atunci femeia răspunse:

- Păi uite că mă supără mereu. Cântă cel mai tare dintre toate, cotcodăcește de

numai pe ea o aud, dar face un ou așa de mic, încât nu ai ce face cu el.

- Da ce-ți pasă ție de ou? Nu ești mândră că poate cânta așa de frumos și tare?

- Da cu ce mă ajută pe mine că ea poate cânta? Nu știe decât să facă gălăgie și să le sperie pe celelalte... Că de fiecare dată când cântă ea, celelalte găini se ascund în coteț.

- Ei bine, află, fata mea, că această găină are ouă de aur și un glas fermecat! spuse buna ei.

- Cum așa? se mira femeia.

- De fiecare dată când o primejdie apare ori un uliu sau un alt animal amenință păsările, ea fuge repede prin toată curtea și cântă cât poate de tare ca să le atenționeze pe celelalte... Găinile, când o vad fugind așa și cântând tare, știu că e o primejdie și intră în coteț sau pe dedesubt, se ascund, astfel că niciuna nu a fost răpită de uliu sau de vreun alt animal până acum, tocmai datorită acestei găini pitice. Tu chiar credea că degeaba o alintam eu „Puiuțu”? Găinușa aceasta chiar face ouă de aur, fiindcă slujește cu credință celorlalte.

Femeia se trezi dimineată uimită, gândindu-se la visul pe care îl avuse și se hotărî să se pună la pândă să vadă dacă visul era adevărat. Astfel, își făcu de lucru toată ziua prin grădină, căci soțul ei nu era acasă și se uita mereu la păsări doar-doar o să vadă vreo amenințare venind. Pe la amiază, când nici nu mai credea că se va întâmpla ceva, auzi găinușa cea mică cotcodăcind. Merse femeia repede în curtea păsărilor și, când se uită în sus, văzu un uliu care dădea rotocoale pe cer, apropiindu-se încet. În curte nu mai era nicio găină, doar „puiuțu” stătea și cotcodăcea lângă coteț. Atunci femeia se grăbi spre locul acela, se duse la găinușă, o luă în brațe, o puse în coteț lângă celelalte, la adăpost și închise ușa.

Povestire inclusă în cartea NESTEMATE DUHOVNICEȘTI vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Înălțarea Domnului

Timp de 40 de zile, El s-a arătat de repetate ori Apostolilor, femeilor mironosițe, cât și unui mare număr de ucenici. Prin mărturisirile lor, noi cunoaștem că El purta Trupul Său, dar Trupul Său transfigurat, Trupul care menținea încă o anumită legătură cu lumea materială, deși nu era supus legilor materiale. Astfel, Iisus intră prin ușile încuiate la Apostoli; se face nevăzut lui Luca și lui Cleopa la Emaus; nu este recunoscut imediat. Maria Magdalena Îl crede grădinarul locului; Luca și Cleopa merg împreună cu El până la Emaus fără să știe cine este. Chiar Apostolii la început au crezut „că văd duh”.

Prin Înălțare, Iisus se depărtează, iese din lume. Și El nu dispare, nu se face nevăzut ca înainte, în timpul celor 40 de zile. De asemenea, El nu se îndepărtează în întindere, în lungime, ci se îndepărtează în înălțime. Iisus Se înalță „la cer”. El a voit ca ucenicii să fie martori la Înălțarea Sa, a voit ca plecarea Lui din lume să fie văzută de oameni, de ucenici, pentru a cunoaște noi și întreaga lume, prin ei, că El S-a înălțat la cer cu tot cu Trupul Lui transfigurat. Înălțarea ne arată că ieșirea Lui din lumea aceasta nu înseamnă dezîntrupare. El nu Și-a părăsit Trupul. Depărtându-se de lume, Iisus a rămas Dumnezeu-Om, Dumnezeu întrupat. Dar Trupul Lui a devenit prin Înălțare atât de spiritual, încât S-a putut așeza cu Trupul în Slava Sfintei Treimi, la dreapta Tatălui, așa cum a petrecut până la Întrupare.

În ziua de astăzi, a Înălțării Domnului, a înălțării noastre în Hristos, sărbătorim și pe eroii neamului. Este ziua cea mai indicată pentru pomenirea lor, a celor care s-au adus jertfă pentru noi. Pomenindu-i, ne arătăm recunoștința noastră față de ei, realizăm legătura noastră cu cei ce au murit în tranșee, în închisori, înecați, schilodiți, știuți sau neștiuți, cum numai Dumnezeu știe.

Noi ne rugăm neîncetat: „Sfârșit creștinesc dăruiește-ne nouă“, dar să știți că pe câmpul de luptă nu este sfârșit creștinesc, doar dacă prin rugăciune ești în legătură permanentă cu Dumnezeu. Să dea Bunul Dumnezeu ca să înțelegem sărbătorea Înălțării și să ne rugăm ca să ne dea putere să ne înălțăm duhovnicește în Hristos.

(Din: Preot Boris Răduleanu, *Semnificația marilor sărbători creștine. Predici, vol.1, Ed. Bonifaciu, București, 2000*)

Pogorârea Sfântului Duh (Rusaliile)

Sărbătoarea Cincizecimii sau a Rusaliilor rememorează și actualizează în fiecare an evenimentul Pogorării Sfântului Duh peste Apostolii Mântuitorului adunați în Ierusalim. Alături de sărbătoarea Paștilor și de ziua Duminicii, acest praznic împărătesc este una dintre cele mai vechi sărbători creștine. În vechime, bucuria sărbătorii era amplificată de catehumenii care primeau botezul în această zi, într-un cadru solemn și festiv.

În Vechiul Testament, Rusaliile sunt, la început, o sărbătoare agricolă de bucurie, în care se oferă pârgă din roadele pământului (Ex 23, 16; Num 28, 26; Lv 23, 16), numită și „Sărbătoarea săptămânilor” (Ex 34, 22; Lv 23, 15). Mai târziu, ajunge o aniversare a Legământului, care fusese încheiat la 50 de zile de la ieșirea din Egipt (Ex 19, 1-16).

Tot de timpuriu se aduceau la biserici flori și ramuri de copaci, amintind de obiceiul similar practicat de către iudei la Sărbătoarea Cincizecimii în care se aducea mulțumire lui Dumnezeu pentru strângerea recoltei. Despre semnificațiile sărbătorii de astăzi ne-a vorbit pr. prof. univ. dr. Vasile Mihoc, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Andrei Șaguna” din Sibiu: „Sărbătoarea Pogorării Sfântului Duh este una dintre cele mai mari sărbători ale creștinătății”.

Ea marchează întemeierea Bisericii prin trimiterea de către Dumnezeu a Sfântului Duh în lume ca să împuternicească pe Sf. Apostoli să vestească Evanghelia, să întemeieze Biserici. Sărbătoarea este importantă pentru că ne aduce în față un eveniment fondator. Duhul Sfânt vine în lume într-un fel cu totul nou.

Dacă Duhul Sfânt a fost prezent în lume de la creație, acum Duhul Sfânt vine ca rod al preamăririi Mântuitorului Hristos, prin Patimi, Înviere și Înălțarea la ceruri și vine ca împlinire a făgăduinței Tatălui, vine ca împlinire a tot ceea ce Dumnezeu a promis și a săvârșit până la urmă prin Hristos Iisus. Biserica devine o realitate văzută prin pogorârea Duhului Sfânt, iar a fi creștin înseamnă a avea pe Duhul Sfânt.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Iunie 2019

1 S Sf. Mc. Justin Martirul și Filosoful; Sf. Mc. Hariton, Firm și Valerian

2 D †) **Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; Sf. Nichifor Mărt., Patr. Constantinopolului**

Duminica a VI-a după Paști (a Orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8

3 L Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Pavel, Dionisie și Claudie; Sf. Mc. Paula (Lăsatul secului pentru Postul Sf. Ap. Petru și Pavel)

4 M †) Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel; Sf. Mitrofan, Patr. Constantinopolului

5 M Sf. Mc. Dorotei, Ep. Tirului; Sf. Mc. Marchian, Nicandru și Leonid

6 J (†) **Înălțarea Domnului (Ispasul); Ziua Eroilor; Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou; Sf. Mc. Ghelasie și Valeria**

7 V Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Zenaida; Cuv. Sebastiana; Cuv. Antim

8 S Sf. Martiri Nicandru și Marcian; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Teodor Stratilat

9 D **Sf. Chiril al Alexandriei; Sf. Mc. Teecla, Mariamni, Marta, Maria și Enata**

Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10

10 L Sf. Sfințit Mc. T imotei, Ep. Prusiei; Sf. Mc. Alexandru și Antonina

11 M Sf. Ap. Vartolomeu și Varnava

12 M Cuv. Onufrie cel Mare și Petru Atonitul

13 J Sf. Mc. Achilina; Sf. T rifilie, Ep. Levcosiei din Cipru

14 V Sf. Prooroc Elisei; Sf. Metodie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Iulita (*Odovania Praznicului Înălțării Domnului*) (*Dezlegare la pește*)

15 S Sf. Prooroc Amos; Sf. Mc. Isihie; Fer. Ieronim și Augustin (*Pomenirea morților - Moșii de vară*)

16 D **Sf. Tihon, Ep. Amatundeii; Sf. Sfințit Mc. Marcu**

Duminica a VIII-a după Paști (Duminica Mare) (a Rusaliiilor (Cincizecimii); (†) Pogorârea Sf. Duh);

Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12

17 L Sf. Mc. Manuil, Savel și Ismail

18 M Sf. Mc. Leontie, Ipatie și T eodul; Cuv. Erasm

19 M Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare

20 J Sf. Mc. Metodie, Ep. Patarelor; Sf. Calist, Patr. Constantinopolului

21 V Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodise

22 S †) Sf. Ier. Grigorie Dascălu, Mitr. Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebie; Sf. Mc. Zenon, Zina și Galaction (*Odovania Praznicului Pogorârii Duhului Sfânt*)

23 D **Sf. Mc. Agripina; Sf. Mc. Aristocleu**

Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților); Ap. Evrei XI, 33-40; XII, 1-2; Ev. Matei X, 32-35; 37-38; XIX, 27-30; glas 8, voscr. 1

24 L (†) **Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânziencele); †) Sf. Niceta de Remesiana; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava (Începutul Postului Sf. Ap. Petru și Pavel)**

25 M Sf. M. Mc. Fevronia; Cuv. Dionisie și Dometie

26 M Cuv. David din T esalonic; Sf. Ioan, Ep. Goției

27 J Cuv. Samson, primitorul de străini; Sf. Mc. Anect; Sf. Ioana Mironosița

28 V Aflarea moaștelor Sf. Mc., doctori fără de arginți, Chir și Ioan; Sf. Mc. Papia

29 S (†) **Sf. Ap. Petru și Pavel (Dezlegare la pește)**

30 D †) **Soborul celor 12 Sf. Ap.; †) Sf. Ier. Ghelasie de la Râmet**

Duminica a II-a după Rusalii (a Sf. Români; Chemarea primilor Apostoli); Ap. Romani II, 10-16; Ev. Matei IV, 18-23; glas 1, voscr. 2

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Printre oameni, alături de Dumnezeu	1
Adevărata prietenie	3
Din minunile Sfântului Efrem Sirul	4
Sub chipul încercării se ascunde binecuvântarea lui Dumnezeu!	5
Strofe pentru suflet	7
O cale simplă spre rugăciunea adevărată	8
Cu ochii ațintiți spre Iisus nu ne poate sta nimic înaintea	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Înălțarea Domnului	14
Pogorârea Sfântului Duh (Rusaliile)	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinovic

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424